

Debatt

Ola Kyhlberg

Slutkommentar

Jag har av en vävillig redaktion beretts tillfälle att komma med ytterligare en slutkommentar till den delvis spännande och intensiva ordväxlingen mellan Hans Gillingstam och mig i denna tidskrift. När jag nu summerar våra inlägg tycks det mig vara lärdomshistoriskt intressant hur argumentationen förts från bägge håll. Detta torde inte bara ha sin förklaring i våra olika ämnessfärer och därmed förknippad källanalys, utan också vara en generationsfråga.

Men det är ingen generationsfråga, att historikern av de två debattanterna med auktoritär kraft, och med ord som "slarvig" och "okunnig" hävdade att han sitter inne med sanningen, medan arkeologen istället hävdade rätten att presentera ett annorlunda synsätt och visa på egenskaper i ett material, som historiker inte behandlat.

Jag kan som forskare vika mig för saksak. Hans Gillingstams argument är på ett par punkter starka och allt i min framställning har inte skrivits för evigheten, men med denna attityd lär inte Hans Gillingstam skörda några lagrar. Den återopade sakkunskapen (vad gäller mitt inlägg om att grafiskt visa på samband mellan kranieått) är inte den enda som kontaktats av Hans Gillingstam i denna sak, men absolut den mest negativt inställd! Varför utelämnas att det finns en ledande osteolog som – med ytterst sofistikerade metoder – forskar i detta med "osteometrins" möjligheter att visa på reella släktskaps-sammanhang? Här väntar vi alldeles klart på det sista ordet, och det kommer från osteologin.

Hans Gillingstam menar avslutningsvis, att jag varit pretentiös, som "velat tillföra den medeltida personhistorien ett antal nya fakta"!

Vi arkeologer är så pass källkritiskt medvetna att vi vet – och detta är en kärna i vår vetenskap – att vi handskas med indicier och sannolikheter.

Ifrågasättandet är i sig en viktig drivkraft inom varje vital vetenskap.

